

Anh hùng hảo hán

Chương 19 : Chương 19

Chương 19: Cái chết của Hỏa vương

Lửa trên người Tổ Kim Điện trước nay vẫn chỉ là “giống như” đang bốc cháy mà thôi, không phải “thực sự” bốc cháy.

Cho dù Tổ Kim Điện có là “Hỏa vương” đi chăng nữa thì chỉ cần là con người, chẳng có ai có thể thực sự sinh sống trong lửa nóng, đốt không chết.

Chuyện đó cũng hoang đường như chuyện người “đánh không chết” vậy.

Thế nên Thiết Kỵ và Ngân Bình mới thiếu chút nữa vì cái điều “hoang đường” đó mà bị Tiêu Thu Thủy đánh chết.

Mà nay Hỏa vương lại thực sự “cháy” lên.

Mọi chuyện biến đổi quá nhanh, đừng nói là mấy người Lương Đấu không thể ngờ nổi mà ngay chính bản thân Hỏa vương cũng không dự tính trước được, cả Kiếm vương đứng ngay cạnh cũng không kịp cứu viện.

Người phát lửa là Tân Diệu Thường!

Hỏa vương vốn đang súc thế chuẩn bị phóng lửa, đột nhiên bị một luồng lửa khác dẫn phát, hai ngọn lửa nóng bỏng cùng bộc phát, dẫn đến lửa nóng thiêu thân.

Loại lửa trong ngoài cùng phát này không phải thứ Khuất Hàn Sơn có thể xen vào được.

Tổ Kim Điện gào thảm, hét dài, hãn cần phải nén lửa trong tâm xuống trước mới có thể dập đi lửa trên người, rồi mới biến lửa thành vật để sử dụng.

Đúng lúc đó, nước mưa chợt trút xuống ào ào như thác đổ.

Nước mưa do Nhu Thủy thần quân phóng ra.

Lửa trên người Tổ Kim Điện lập tức bị dập tắt, người hấn cũng ướt đầm, tỏa ra một mùi gay khét.

Lửa trên người Hỏa vương nếu bị dẫn cháy lên thì phải do tự bản thân dập tắt.

Bây giờ hấn lại bị dìm tắt.

Nước là chân nguyên chi thủy trong ngũ hành của Nhu Thủy thần quân.

Hỏa vương xong rồi.

Thực sự xong rồi.

Ánh mắt hấn không còn cuồng liệt mà tràn ngập bi thương, nhục nhã, hổ thẹn, chán nản.

Hấn cầu khẩn nhìn Tân Diệu Thường.

Vòng vàng trên cổ tay cùng chuông vàng bên cổ chân Tân Diệu Thường kêu lên leng keng.

- Người không cần hỏi, ta nói cho biết.

- Ta là Liệt Hỏa thần quân Thái Khấp Thần.

- Thái Khấp Thần cũng là Tân Diệu Thường, Tân Diệu Thường cũng là Thái Khấp Thần.

Nhu Thủy thần quân mỉm cười tiếp lời:

- Quyển Lựcc bang phái Tân Diệu Thường tới Hoán Hoa kiếm phái làm gian tế, kỳ thực chính là người Chu đại thiên vương phái tới nằm vùng tại Quyển Lựcc bang.

Ông ta cười cười, nói:

- Người từng giả mạo Liệt Hỏa thân quân, lấy tên Thái Khấp Thần phá hủy chủ lực Thập niên của Hoán Hoa kiếm phái cùng một trăm ba mươi tư đệ tử chủ lực của nhà họ Tiêu, hôm nay Thái Khấp Thần cũng dùng tên Tân Diệu Thường thiêu đốt ngũ tạng người, ta lại đội tất lực phủ người, Hỏa vương, người xong rồi.

Tổ Kim Điện thực sự xong rồi.

Hắn đã ngã xuống.

Một kẻ ngạo nghễ, rực lửa, trong nháy mắt đã biến thành một đám bùn nát.

Tiêu Thu thủy không đành lòng nhìn, trong lòng cũng thầm phát run.

Nhu Thủy thân quân đứng nhìn “khối hình người” dưới đất, nhìn thật lâu, tiếp đó ngẩng đầu, nhìn sang phía Kiếm vương, ánh mắt giống như đang nhìn đám bùn đất kia vậy:

- Người nên đầu hàng đi thôi.

Khuất Hàn Sơn lắc đầu, trong mắt lộ vẻ đau thương sâu sắc, nhưng lão nói:

- Không hàng.

Nhu Thủy thân quân thở dài sườn sượt:

- Người là người thông minh, tại sao chuyện như vậy lại không nhìn thấu được?

Khuất Hàn Sơn lạnh lẽo đáp:

- Đời người luôn có một vài chuyện không thể nhìn thấu, cũng không muốn nhìn thấu.

... Đây có lẽ là nguyên tắc sống của một số người trên giang hồ

... tinh thần biết rõ không thể mà vẫn làm, vốn không phải điều người trong thế tục có thể hiểu.

Liệt Hỏa thần quân cười khặc khặc, tiếng cười của cô ta giống như Hỏa vương:

- Ta thấy Lý Trầm Chu cũng chẳng có gì đáng kính ngưỡng, người cứ bán đứng hần đi!

Khuất Hàn Sơn không thềm đáp lại.

Lão ra tay.

Tay lão chính là kiếm.

Nhưng lão vừa ra tay, Nhu Thủy thần quân và Liệt Hỏa thần quân, một lửa một nước, đã đồng loạt giáp công.

Ngoài rút tay về, không có kiếm nào có thể chịu nổi nước, lửa cùng tiến này.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được muốn lao ra cứu lão.

Hần bình sinh khó nhẫn nhịn nhất là khi thấy bậc trung nghĩa bị tàn hại.

Khuất Hàn Sơn tận trung tận nghĩa với Lý Trầm Chu.

Không cần biết Lý Trầm Chu như thế nào, phẩm cách này của Khuất Hàn Sơn cũng rất đáng trọng.

Tiêu Thu Thủy vốn đang máu nóng sôi trào, muốn xông ra ngoài, bỗng nhiên nhớ tới Tứ tuyệt Nhất Quân.

Tứ tuyệt Diêu Độc Vụ, Văn Tấn Sương, Tất Thiên Thông, Hoàng Viễn Dung, cùng với Nhất quân Cố Quân Sơn, không ai không chết vì bị kẻ này ám sát, bán đứng.

Tiêu Thu Thủy có thể quên đi những chuyện Khuất Hàn Sơn đã làm với

bản thân hẳn.

Nhưng hẳn không thể tha thứ cho việc Kiếm vương bán rẻ bằng hữu của lão.

Bản thân Khuất Hàn Sơn đương nhiên là “có chuyện có thể làm, có chuyện không thể làm”, nhưng Tiêu Thu Thủy đối với việc Khuất Hàn Sơn sát hại Tứ tuyệt Nhất quân cũng là “có chuyện có thể tha thứ, có chuyện không thể tha thứ”.

Co nên hẳn cố dần mình lại.

Cùng lúc ấy, biến hóa lại phát sinh.

Khuất Hàn Sơn không thu tay, chỉ dùng tay trái ngăn cản.

Tay trái lão vốn đã cụt rồi.

Sau đó lão dùng tay phải vung kiếm, cắt đứt tay trái mình.

Lúc này tay trái lão đã ướt đẫm nước, dính đầy lửa.

Lửa của Liệt Hỏa thần quân, nước của Nhu Thủy thần quân đều đánh lên cánh tay trái, ngay cả mặt cũng bị chân hỏa thiêu cháy cùng nước độc phá nát một phần.

Cánh tay trái lão đứt lìa, tách rời thân thể từ phần vai, nhân lúc Ung Hi Vũ cùng Tân Diệu Thường ngăn ra một thoáng chốc, Khuất Hàn Sơn đã tung mình phóng đi.

Lão lao về phía mọi người đang ần nấp.

Chư hiệp giật mình, không biết nên ra tay ngăn cản hay là không ra tay, Khuất Hàn Sơn đã phóng qua đầu họ.

Máu tươi nhỏ dọc trên đường, nhuộm đỏ mặt cỏ xanh.

Tứ kiếm, ngũ chưởng quát tháo truy đuổi, đang định xuất thủ thì đột nhiên phát hiện trong rừng có nhiều người như vậy, đều không khỏi

sững ra một chốc.

“Thấy rừng chó đuổi”.

Chỉ trong một thoáng chốc ngăn ngủ đó, Khuất Hàn Sơn đã chạy ra rồi.

Liệt Hỏa thần quân, Nhu Thủy thần quân liếc thấy nhiều người như thế cũng cùng ngăn ra.

Khổng Biệt Ly là người đầu tiên lên tiếng, cười ha ha, nói:

- Hay cho Khuất Hàn Sơn! Lợi dụng bọn ta trốn thoát khỏi lòng bàn tay chư vị! Ha ha, chúng ta quanh năm bắt nạt, hôm nay lại bị nạt mổ mù mắt rồi!

Ông vừa lên tiếng đã biểu lộ lập trường, nói rõ thái độ, người bên phía Chu đại thiên vương cũng thả lỏng tâm thần, biết rằng đám người này không hề dễ đối phó. Liệt Hỏa thần quân chuông vàng leng keng, cười đáp:

- Rất đúng! Rất đúng!

Mạnh Tương Phùng hừ mũi một tiếng, lạnh lung nói:

- Tân cô nương tuổi vẫn còn trẻ, bản lãnh lừa người đã là hạng nhất rồi.

Mạnh Tương Phùng vốn là sư đệ Tiêu Tây Lô, quản lý phân cục Quế Lâm, Tân Diệu Thường lại nằm vùng ngay dưới mắt ông ta, nói ra thực là quá mất mặt, tầm nhìn kém cỏi, trong lòng Mạnh Tương Phùng rất không thoải mái.

Thái Khấp Thần cũng xấu hổ, nhưng hảo hán không chịu thiệt trước mắt, bên mình tuy có mười một thủ hạ đặc lực dưới trướng Chu đại thiên vương nhưng đối phương cũng có Lương Đẩu, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly, Đặng Ngọc Bình, Đường Phì, Lâm công tử, Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, chị em họ Khúc, tổng cộng mười bốn mươi, phần lớn đều là cao thủ, tự thấy không thể nuốt trôi được, lập tức cười cầu hòa:

- Mạnh tiên sinh quang minh lỗi lạc, sao phải so đo với loại tiểu nhân kém cỏi như nô gia!

Cô ta cười cười, lại tiếp:

- Huống hồ, nô gia tại phân cục Hoán Hoa cũng chưa từng làm việc xấu gì, chuyện đó thiết nghĩ Mạnh tiên sinh cũng không đến mức trách tội chứ?

Mạnh Tương Phùng hừ lạnh:

- Đó chẳng qua là vì cô còn chưa có cơ hội làm ác thôi.

Ung Hi Vũ thấy tình hình không ổn, vội cướp lời:

- Chúng tôi tới đây lần này là để vây giết người của Quyền Lực bang, các vị sẽ không cản trở chứ?

Ông ta vừa nói đã biểu lộ thái độ, mọi người cũng không có gì để nói, tuy đều cảm thấy ông ta ác độc nhưng để đối phó với người của Quyền Lực bang cũng cần đến chính thủ hạ Chu đại thiên vương cùng các loại thủ đoạn âm độc này mới có thể khắc chế được. Lương Đẩu từng cùng Nhu Thủy thần quân kề vai tác chiến trên đỉnh Đan Hà (chuyện cũ xin đọc “Giang Sơn Như Họa”), bởi vậy liền đứng ra dàn hòa:

- Kiếm vương thương thiên hại lý, cho dù các vị không ra tay thì bọn tại hạ cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhưng hôm nay lão đã hạ tràng thê thảm, chúng tôi cũng không muốn truy đuổi đến cùng... Mời các vị cứ tùy tiện.

Lời này cũng diễn tả rất rõ ràng, bọn họ không muốn đối đầu với người của Chu đại thiên vương, nhưng cũng không muốn “bỏ đá xuống giếng”, cùng theo đuổi giết Khuất Hàn Sơn. Nhu Thủy thần quân âm u liếc nhìn Lương Đẩu, đoạn ôm quyền nói:

- Được, vậy xin cáo từ.

Dẫn Tứ kiếm, Ngũ chương cùng Liệt Hỏa thần quân đuổi theo Kiếm vương.

Tứ kiếm, Ngũ chương đa số đều quen biết với đám Tiêu Thu Thủy, cũng từng chung sinh tử hoạn nạn, cho nên khi đi qua đều gật đầu chào hỏi.

Thiết Tinh Nguyệt lắc đầu nói:

- Lạ thật, Khuất Hàn Sơn đã đi xa rồi, làm sao bọn họ đuổi theo được?

Khâu Nam Cố thích thể hiện, lúc nào cũng muốn khoe đầu óc trước mặt Thiết Tinh Nguyệt, vì thế liền nói:

- Kiếm vương đã bị thương, sao có thể chạy xa được!

Đường Phương phì cười:

- Lăn theo vết máu không phải là đuổi được sao?

Thiết Tinh Nguyệt tự vả mình cái “bốp”, lẩm bẩm nói:

- Quái lạ mà, mình trước nay thông minh sao lần này lại không nghĩ ra nhỉ?

Khâu Nam Cố lại bối rối nói:

- Đường Phương, tiếng cô cười nghe như đang phóng ám khí.

Đường Phương nhất thời tức đến mặt mũi trắng bệch. Tiêu Thu Thủy đứng bên cạnh lại bật cười vui vẻ.

- Tiểu Khâu từng bảo với tôi.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tiếng ám khí cô phóng ra nghe còn hay hơn tiếng nhạc.

Đường Phương trừng mắt nhìn Khâu Nam Cố, khuôn mặt lại đỏ hồng lên.

Chúng ta vẫn lên Nga Mi hay là đi theo xem thử?

Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi.

- Kiếm vương chạy lên Nga Mi tất phải nguyên do, nói không chừng Liễu Ngũ cũng ở gần đây chỉ là hấn bị thương, không lộ mặt thôi.

Lương Đẩu nói.

- Nói cũng đúng.

Mạnh Tương Phùng nói:

- Đi theo cũng chẳng có gì đáng xem, dù sao Kiếm vương cũng đã trọng thương, chúng ta cứ lên núi Nga Mi thôi.

Khổng biệt Ly gật đầu, tiếp lời:

- Cho dù thế nào cũng không nên bỏ dỡ nửa chừng, cùng nên tìm hiểu xem chuyện bí ẩn xảy ra ở Nga Mi gần đây rốt cuộc là chuyện gì.

Vì thế họ tiếp tục lên núi.

Đi lên đến am La Phong, chỉ thấy mây trong trời đất như đều tụ hội hết lại bên núi.

Mặt đất được phủ một lớp màn trắng xóa, giống như đổ lên một tầng sương băng, nhưng lại không thấy có tuyết.

Vô cùng lặng lẽ.

Đứng trên đài Long Phượng ngấm mây, mây màu nổi danh của chùa Ngưu Tâm, mây tầng đặc sắc của chùa Trung Phong, biển mây đẹp mắt của chùa Kim Đỉnh, tất cả đều có thể được thọc thốc tại đây.

Chư hiệp tới nơi, thực là chốn cùng sơn tuyết thủy, không khỏi bồi hồi cảm khái.

Lúc này, trong chùa Thánh Tích, chuông đồng bát quái trên lầu Tả Chân Cảnh đã gióng lên nhịp chuông chiều, tăng nhân đánh nhanh mười tám nhịp, chậm mười tám nhịp, chuông ngân một trăm lẻ tiếng tiếng, vang

vọng trong sơn cốc, lan xa cả tám dặm.

Nga Mi Thủy Thắng, cùng với Long Môn hạp, Hắc Long giang, được gọi là Tam Tuyệt. Dòng nước đến từ sông Phù Văn, chảy qua hai động Long Môn, Cửu Lão, dòng trước là Bạch Thủy, dòng sau là Hắc Thủy, nhập vào sông Vô Hoài, tới Viên Câu Hà hoặc là Nga Mi Hà, chảy qua chùa Tăng Cốc lại có tên là Du Già Hà, thiên sơn vạn thủy, song kiều giang ảnh, thực là sơn thủy hữu tình, khiến người ta phải trầm trồ than thở.

Khi mọi người tới Phục Hồ tự, trên đỉnh núi Ngưu Tâm thì trời đã về chiều.

Chư hiệp tá túc trong chùa Thiên Bình, cao tăng trong chùa không muốn nói nhiều, chư hiệp cũng chẳng hỏi, chuẩn bị sáng sớm hôm sau sẽ lên Kim Đỉnh Nga Mi.

Trên Kim Đỉnh Nga Mi đã xảy ra chuyện gì?

Càng lên cao càng lạnh.

Lạnh đến da mặt phát lạnh, bàn chân phát lạnh, tâm cũng phát lạnh.

Đường Phương tay lạnh.

Nhưng lại nằm trong bàn tay ấm nóng của Tiêu Thu Thủy.

Trong lòng cả hai người đều ấm áp.

- Ở gần đây có hồ Tẩy Tượng, có Nham cốc linh quang, muốn tới đó xem không?

Tiêu Thu Thủy hỏi.

- Có.

Đường Phương đáp.

Họ đi qua Kỳ Hạc toàn thiên pha, tới bên trái chùa Liên Hoa.

Tiêu Thu Thủy kể:

- Chỗ này theo truyền thuyết là nơi Sở Hiền Vương cưới ngựa trắng đi qua, từ sáng đến tối đều có linh quang.

Hắn cười nói tiếp:

- Lúc nhỏ tôi cùng Bả Hải Thành, Huệ Văn Mậu, Vạn Biến Chu, Mao Quan An tới đây, còn tưởng là có quý, trẻ con nhát gan, bị sợ mất một trận.

Đường Phương hỏi:

- Giờ họ ở đâu?

Tiêu Thu Thủy trầm mặc hồi lâu.

- Lúc lên Nga Mi, qua Trường Lão bình, thời tiết thay đổi, mây mù dày đặc, Bá Hải Thành trượt chân ngã chết. Mao Quan An, Huệ Văn Mậu cùng tôi xông pha giang hồ, một người tử chiến, một người bị độc chết, Vạn Biến Chu đã sớm lên kinh dự thi rồi.

Trong đêm tối, Tiêu Thu Thủy lặng lẽ như một pho tượng đá. Đường Phương đứng bên cạnh ngắm nhìn gương mặt trẻ trung, góc cạnh của hắn, trầm nghĩ: Một người trẻ tuổi như vậy, lại lăn lộn giang hồ lâu như thế, trải qua bao nhiêu sương gió, thực khó mà tưởng tượng nổi.

Nhưng mà giang hồ tử đệ giang hồ lão, tất cả tạo nên hắn cùng ký ức của hắn...

Đường Phương cứ nhìn Tiêu Thu Thủy. Lúc này bên bờ hồ hình bát giác có rất nhiều đốm sáng như phật đăng, vụt chớp vụt tắt, lúc tụ lúc tán, thoát cái thừa thốt năm ba ngọn, thoát cái lại cả ngàn cả vạn, rục rịch sáng cả màn đêm, trong lòng Đường Phương bỗng đau đớn.

- Anh bảo trông có giống linh hỏa không?

Tiêu Thu Thủy đang muốn đáp, Đường Phương đã chỉ vào linh quang, nói:

- Nếu có một ngày tôi cũng chết đi, anh sẽ có đưa người con gái của mình lên núi, chỉ vào linh quang mà nói, anh nhớ Đường Phương không?

Tiêu Thu Thủy biết lần này mình không nên đáp, nhưng hắn vẫn đáp: “Có”. Chỉ một tiếng, nhưng hắn nói như thiên ngôn vạn ngữ, một tiếng buột miệng mà ra, nước mắt đã chảy xuống, tiếp đó là cảm giác không rét mà run trước nay chưa từng có.

Gió động, một tiếng sấm nổ vang giữa tầng mây.

Nhưng lại không có ánh chớp.

Chỉ có bên cạnh hồ một đám, một chùm, một chút u quang.

Đường Phương bỗng ngã xuống.

Tiêu Thu Thủy đang định quay đầu lại thì huyết Khuyết Bồn trên vai, huyết Thiên Tuyền trên cánh tay, huyết Thiên Trụ sau gáy đã đồng loạt bị điểm.

Chỉ nghe một người nhanh, gấp, mau, vôi, nói:

- Người không cần chống cự, cô ta không sao, đã bị ta điểm huyết, người nghe ta nói, nói xong sẽ thả người đi.

Tiêu Thu Thủy chỉ có thể bất động.

Đường Phương đã rơi vào tay người khác, bị điểm huyết ngã, hắn sao dám cử động.

Hắn cực kỳ cơ cảnh, nhưng ở cạnh Đường Phương chỉ một lòng chú ý đến nàng, đến nỗi bị người khác tiếp cận, đánh lén mà không hề phát hiện ra.

Nhưng kẻ địch cũng quá lợi hại.

Bởi vì “kẻ địch” này chính là Khuất Hàn Sơn.

Kiểm vương!

Kiểm vương chưa chết.

Tiêu Thu Thủy chưa bao giờ thấy Khuất Hàn Sơn giống như lúc này.

Khuất Hàn Sơn trước nay thần khí định nhân, phong thái phiêu dật, cho dù là sáng nay bị hai thần quân Liệt Hỏa, Nhu Thủy bao vây, thử dốc không thôi thì vẫn thần sắc tràn đầy.

Nhưng bây giờ lão lại đầy vẻ hoảng loạn, thần thái hung tợn, toàn thân đầy máu, râu tóc cháy tiêu, mặt mũi nát bét.

Lão nói:

- Người nhất định là không hiểu tại sao người của Chu đại thiên vương không bắt được ta.

Sau lưng lão, phật đặng lập lòe, giống như là lửa ma trời.

Lúc này, không biết tại sao, Tiêu Thu Thủy lại nhớ tới Quỷ vương.

Khuất Hàn Sơn cười lạnh:

- bọn chúng đuổi theo vết máu của ta, nhưng lại không ngờ rằng ta chạy ngược lại theo vết máu của mình.

Chạy ngược lại theo vết máu, máu có chảy xuống cũng không khiến người ta nghĩ rằng lão đã chạy qua lại hai lần.

Manh mối từ vết máu, vào trong tay lão lại biến thành thượng sách chạy trốn, có thể thoát khỏi truy tung.

Ngay cả Tiêu Thu Thủy cũng không thể không thâm bội phục.

- Ta không muốn giết các người.

Khuất Hàn Sơn nói:

- Ta bị bọn chúng phát hiện ra là vì ta trộm thuốc của bọn chúng.

Lão xòe tay, để lộ ra năm viên thuốc.

Trong bóng tối, năm viên thuốc vẫn tỏa ra sáng sáng mờ ảo.

Hai viên đỏ sậm, ba viên đỏ tươi, từng điểm lượng quang làm ánh chiếu lên vẻ thê điểm kinh người..

- Đây là thứ ta dùng trăm phương nghìn kế, trộm lại từ người Ung lão thất phu, ta muốn người đưa nó đến tay bang chủ.

Tiêu Thu Thủy giật mình.

Năm viên thuốc này không phải là Vô Cực tiên đan sao?

... Hai viên Dương Cực tiên đan, Ba viên Âm Cực tiên đan?

... “Lễ vật” Thiệu Lưu Lệ giao cho Nhu Thủy thần quân đem tặng Chu đại thiên vương trên núi Đan Hà.

Vì năm viên tiên đan này đã có bao nhiêu người phải chết...

... Đáng sợ...

Tiêu Thu Thủy hoàn toàn ngây ra.

... Nhưng hẳn biết nguyên nhân tại sao Khuất Hàn Sơn không nói ra tên của năm viên thuốc này.

... Bởi vì sợ hãi ướng mắt.

.... Đây là chí bảo mà nhân sĩ võ lâm nằm mơ cũng muốn có được... Nhưng mà... Tại sao Khuất Hàn Sơn lại giao nó cho hẳn?

Khuất Hàn Sơn nói:

- Ta không thể lên được Kim Đỉnh. Bọn chúng không đuổi được ta, nhất định sẽ mai phục trên đường lên núi, bang chủ không biết ta tới, không cứu được ta...

Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Lý... Lý bang chủ đang ở trên đỉnh núi!?

Hai mắt Khuất Hàn Sơn vụt sáng lên, “ừm” một tiếng, đáp:

- Lý bang chủ đang ở trên Kim Đỉnh.

Máu trong người Tiêu Thu Thủy như muốn nổ tung lên, trong lòng lại có cảm giác kích động không thể diễn tả nổi.

Khuất Hàn Sơn nói:

- Cho người biết chuyện này cũng chẳng sao, người giao số đan dược này cho người, cứ nói Khuất mỗ đã báo được đại ơn, nếu như người không bận, mong người xuống núi, cứu mạng lão phu, vậy là ta đã thỏa nguyện rồi...

Lão chuyển năm viên thuốc vào tay Tiêu Thu Thủy:

- mấy viên thuốc này là ta liều cái mạng già dâng lên, hy vọng bang chủ có thể niệm chút lòng trung, tới cứu lão phu.

Lời nói không giấu nổi vẻ bi thương.

Tiêu Thu Thủy hoàn toàn sửng sờ.

Bây giờ hẳn đã có thể khẳng định, Khuất Hàn Sơn thực sự không biết, mấy viên thuốc này là kịch độc.

... Thiệu Lưu Lệ dùng kế lừa Ung Hi Vũ, muốn dùng Vô Cực tiên đan giả hạ độc chết Chu đại thiên vương, còn tiên đan thật thì lại để Tiêu Thu Thủy uống mất ba viên, Tống Minh Châu lấy đi hai viên.

... Khuất Hàn Sơn lại dùng trăm phương ngàn kế đoạt lấy chúng, dâng lên Lý Trầm Chu, như vậy trời xui đất khiến, lại che giấu cả Nhu Thủy thần quân lẫn Dược vương.

... Chỉ có Tiêu Thu Thủy biết được sự thật.

... Đến giờ hần mới hiểu, tại sao Ung Hi Vũ và Thái Khấp Thần lại phải truy đuổi Khuất Hàn Sơn tới tận cùng trời cuối đất!

Vì mấy viên Vô Cực tiên đan giả!

Tiêu Thu Thủy không biết mình nên khóc, hay là nên cười.

Trong ánh sáng mập mờ, năm viên thuốc chớp sáng chớp tối, giống như đang cười, lại giống như đang nháy mắt.

Là đang châm chọc ư? Là sự vô tình của trời đất? Hay là vô thường? Vô lý? Vô minh, hay là vô đạo?

Khuất Hàn Sơn nói:

- Người mau đáp ứng ta.

Tiêu Thu Thủy hỏi ngược lại:

- Sao người lại phải tìm ta?

Khuất Hàn Sơn nhìn chăm chăm vào hần, gằn giọng nói:

- Bởi vì người là Tiêu Thu Thủy.

... Võ công Tiêu Thu Thủy không đủ cao, danh tiếng không đủ lớn, kinh nghiệm cũng không phải vô cùng phong phú, hướng hồ lại càng không phải người trong Quyền Lực bang.

- Bởi vì chuyện người đã đáp ứng, nhất định sẽ làm được!

Tiêu Thu Thủy biến sắc.

Ngay cả kẻ địch cũng tin tưởng hần.

Tay hần nắm chặt năm viên thuốc, thuốc độc có thể giết chết bang thủ thiên hạ đệ nhất bang ngay lập tức.

... Hấn sẽ làm, hay là không làm?

Tiêu Thu Thủy chợt cảm thấy trên núi rất lạnh, rùng mình sờn gai ốc.

Nhưng trên trán hấn đổ mồ hôi.

Hấn quát lớn:

- Không thể!

Sắc mặt Khuất Hàn Sơn vụt biến, sấm sét nổ vang, chiếu sáng khuôn mặt đầm đìa máu của lão:

- Người không đáp ứng, ta giết nó.

Lão giơ tay lên.

Kiểm chuồng.

Trên tay lão có một luồng sáng mờ nhạt.

Giống như ánh sắc lạnh của kiếm.

Tiêu Thu Thủy chỉ có thể nói:

- Được!

Trong mắt Khuất Hàn Sơn lập tức có một thần thái rất khó hình dung, hỏi:

- Quân tử nhất ngôn?

Tiêu Thu Thủy thở dài:

- Khoái mã nhất tiên!

Khuất Hàn Sơn nhanh tay giải huyết trên người Tiêu Thu Thủy, đoạn không ngờ lại quỳ xuống, lạy ba lạy nói:

- Năm viên thuốc này còn quan trọng hơn tính mạng của lão phu, hôm nay giao cả cho ngươi.

Tiêu Thu Thủy nghĩ lại một hai tháng trước, thậm chí là một hai ngày trước, mình vẫn còn đang tranh đấu sống chết với vị danh nhân giang hồ, tiền bối võ lâm này, hôm nay lại nhận lời ủy thác của lão, tiến hành nhiệm vụ này, trong lòng cảm khái, nhất thời không biết phải nói thế nào mới phải. Chỉ thấy Khuất Hàn Sơn từ từ đứng dậy, khó nhọc nói:

- Ta... Không có gì có thể dâng lên bang chủ được, chỉ có... Chỉ có một chút tâm ý này thôi...

Tiêu Thu Thủy đang giúp giải huyết cho Đường Phương thì bỗng có một dòng máu tươi phun thẳng xuống đầu!

LINK Truyện:

Anh hùng hảo hán

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/anh-hung-hao-han-3359028.html>

LINK Chương này:

Chương 19

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/anh-hung-hao-han-3359028/chuong-19.html>